

Riverino zbohom

Nebolo dňa kedy som si to nevyčítal. Nechcel som aby to takto dopadlo. Mohol som ťa zachrániť, ale neurobil som to. Niežeby som nechcel, ale nemohol som. Čas je krehký, zmena by ho mohla poškodiť, zničiť.

Raz si mi povedala, či viem aké je to žiť s nestarnúcim bohom s tvárou dvanásťročného. Ja to viem, musím so sebou, a so svojou minulosťou, žiť neustále. Nie je ľahké pozeráť sa, ako všetko, ľudia, civilizácie, planéty, miznú a menia sa v prach až nezostane po nich nič viac než matná spomienka v najväčšej knižnici vo vesmíre. Tam, kde si aj ty, pochovaná v databáze, medzi všetkými vedomosťami vesmíru. Chcel som sa po teba vrátiť, chcel som počuť to tvoje 'spojlery' alebo 'ahoj zlato', ale nikdy som nenašiel odvahu povedať ti zbohom. Počuť to, čo som chcel počuť najviac, povedať ti, čo som od teba počuť naozaj nechcel. Stratil som už toľkých ľudí, moje dve ruže, najdôležitejšiu, Nohy a Nos, a nakoniec teba, moju pieseň, moju melódiu, moju River.

Keď dlho cestuješ vesmírom a časom, nesmieš urobiť dve veci, respektíve tri: nemal by si sa stretnúť so sebou samým, nesmieš ísť na miesto tvojho hrobu a naozaj, ale naozaj nemôžeš smútiť za tými, ktorých si stratil, lebo to je to, čo ubíja najviac, smútok a vina.

Ani som nedúfal, že ťa ešte uvidím, ale Trenzalore zavolať a ja som prišiel a ty si tam bola. Nepovedala si zbohom, ale to čo som chcel počuť najviac: spojler. Znamená to, že sa uvidíme znovu. Keď som vstúpil do vlastnej časovej osi, aby som zachránil Claru a uvidel som jeho, toho čo porušil sľub, vedel som, že môj koniec je neodvratný. Trenzalore a pád jedenásteho, tak to povedal Maldovar, Trenzalore by sme mali, teraz len ten pád, môj pád. Urobím to vo veľkom štýle, tak nech sa vesmír pozerá, pretože to nemienim opakovať.